

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

339.854

Szerző:

Cím: Pillanatképek a hivatalnoknyomorról

Forrás:

Új Nemzedék

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Bp.
(Hely)1920 XII 3
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Pillanatképek a hivatalnoknyomorról

— Köztisztviselők elsőjén —

— Az „Új Nemzedék” tudósítójától. —

A tanár urak éppen a szénszűnetről beszéltek, a tanításról, iskolai dolgokról. Volt hangos politizáló csoport is: a megszállott Magyarországról folyt a szó s gyerekesen örvendő remény csillant meg a szemekben egy-egy hírre. Öreg bácsik, kik, mint valami régi vándortanító, végigjárták már az egész Magyarországot, csöndesen mesélgetnek messzi városokról, a most nagyon távoli dolgokról. Ma elseje van, megkérdeztünk néhány tanárt, mennyi pénzt visz haza, hogyan él, stb.

A helyttestanár uron kezdjük. Ezerötvennégy koronát kapott kézhez. Három éve tanít. Lakásbérlet nem kap, havonta azonban háromszáz koronát fizet szobájáért. Kinevezés nincs, állandó bizonyságban él, hogy tanárnak maradhat-e, vagy más után kell-e néznie. Ruhája elszakadt, javítása négyszáz koronába kerül. Van egy tanítványa, ahol kosztot kap. Legényember, valahogy elnyomorog, de van egy családos tanító rokona vidéken, az ő családi pótlékukat és egyéb segélyeket szokta egy-egy évig hajszozni, hogy végre megkapják. Egyébként is az adminisztráció mai menete olyan lassu, hogyha valakit kineveznek, néha három-négy hónapig tart, mire a fizetését kiutalják. A helyttestanár ur szeretné karácsonyra hazautazni, hogy valamit hozhasson magának vidéken lakó szüleitől, de az állam róla véletlenül egészen megfeledkezett s nem ad neki az utazásra félárny jegyet. Zalamegyei fiú, ma majd egy havi fizetés kellene arra, hogy hazamehessen.

A helyettes után jöttek a rendez tanárok, Három-tíz év óta tanítanak.

Az első ezerháromezret koronát visz haza. Családos ember három gyereke van. Gázszámlája kétszázharminc, a mosás körülbelül kétszáz koronára rug. Kisebb kiadásokra kell negyven ko-

rona. A kedvezményes szénre, fára befizetett, eddig azonban csak a fát kapta meg, a szénre még októberre sem. Különb a beszerző csoportokban is egyre többet kell ácsorogni. A kis gyerekek háromszáz korona kell havonta tejre, nyolcvan-egy két kiló darára, hetvenkettő egy kiló rizsre. Külföldi egyetemeken járt, de nem is gondolhat tudományos munkára, sőt arra se igen, hogy ol-
tasson.

A második szintén családos ember. Ezerháromezret koronát kap havonta. A hónap kétharmad részét kölcsönök felhajtásával tölti. Az egyik kislánya beteg s most romognak feleségétől, hogy a másik két gyerek is megkapja a betegséget. Egy-egy orvosi vizit ötven koronába kerül. Most a januári fizetésére vesz fel kölcsönöket.

A harmadik ezerháromezret koronát visz haza. Huszonnyolc éve tanít. Fizetése tíz-tizenkét pengőig elég. Két fia a harctéren volt, még nem keresnek, egyetemi tanulmányaikat csak most

Székesfővárosi házmester 1920
fejezik be. A család eladogatott ekszerei, szőnyegei, ruhaneműek, képek, könyvek árából él. Lassankint azonban minden elfogy.

Egy nyugdíjast is megkérdeztünk. Az illető kiváló tudós, akadémiai tag. Egyszerű tanárként ment nyugdíjba harminchatévi szolgálat után. Ugy bűnnak vele, mintha csak harminc évig tanított volna, mert annakidején a harminc évet választotta. Kilencszázhuszonöt koronát kap s most ujabban a drágasági pótlékot. A tisztviselő-konyhán étkezik. Könyvet nem vehet, nem dolgozhat, Franciából fordítást vállalt. Ez az egész munkája. Az akadémián egy felolvasáskor nyilatkozatát olvasott föl, hogy legyenek iránta elnézéssel, mert egész napját kenyérkereséssel tölti.

Mindezt azért írjuk, hogy a középosztálynak legalább erkölcsi súlyát növeljük. Ezek az emberek nyugodtak, reménykedők. Nem lázonghatnak. Ők ma a szegény, az elesett Magyarország, az életünk legnagyobb reménye, erkölcsi értéke.